

Uitgebreid verslag over de genezing

5-2-2002

Samenvatting: Sinds het begin van zijn beroepsuitoefening als traumatoloog in 1956, maakte dokter Nevado veelvuldig gebruik van röntgenstraling. In die tijd was de apparatuur te weinig voorzien van beschermingsmaatregelen tegen straling en werd de apparatuur in langdurige sessies, en op maximaal vermogen gebruikt. In 1962 werden de eerste ziekteverschijnselen aan zijn handen zichtbaar: verlies van beharing, rode verkleuring van de

huid, en enkele zwarte vlekken. Vanaf die tijd nam dokter Nevado meer voorzorgsmaatregelen, maar de ziekte woekerde voort: het aantal vlekken namen toe, de huid werd grof en schilferig, en er kwamen wratachtige laesies en zweren aan de zijkanten van de vingers. Vanaf 1982 begon hij, naast het feit dat elke aanraking pijnlijk was, het gevoel in de vingers te verliezen. De moeite die hij had om zijn vingers te bewegen en de hinder werden zo groot dat hij in 1984 moest stoppen met het verrichten van grote chirurgische ingrepen. Gezien het voortschrijden van de afwijkingen, raadpleegde hij enkele collega's die hem mededeelden dat hij leed aan chronische radiodermatitis en dat daar geen op genezing gerichte behandeling voor bestond. Ze adviseerden hem, voor dat moment en als verzachtende maatregel, de wonden in te smeren met vaseline. Ook zeiden ze hem dat een

huidtransplantaat het voortschrijden van de ziekte mogelijk zou kunnen vertragen. De dokter gebruikte alleen het eerste middel, en liet de tweede optie voor later. Toen de radiodermatitis in 1992 reeds vergevorderd was en een kwaadaardige tumor op zijn linker hand verscheen, werd hem door een persoon een prentje aangereikt van de zalige Josemaría en werd hij door hem aangemoedigd te bidden voor zijn genezing. Binnen 15 dagen was hij volledig genezen van de huidafwijkingen en de functionele beperkingen en kon hij weer opereren.

Manuel Nevado Rey is op 21 mei 1932 geboren in Herrera de Alcántara (Cáceres). Hij is afgestudeerd in de geneeskunde aan de Universiteit van Salamanca in 1955. Dat jaar werd hij aangenomen als arts Op de afdeling Chirurgie van het ziekenhuis “Marqués de

Valdecilla”, van Santander, om zich te specialiseren in Algemene Chirurgie en Traumatologie.

Blootstelling aan straling

Vanaf het moment dat hij begon te werken als arts, begon hij veelvuldig gebruik te maken van radioscopie voor het zetten van fracturen. De radioscopische apparatuur van die tijd miste voldoende beschermingsmaatregelen tegen de stralingen. Men was gewoon de zogenoemde “bal van Siemens” te gebruiken. De traumatoloog plaatste het gebroken lichaamsdeel tussen de stralingsbron en het scherm, en bewoog het vervolgens met zijn handen om de botten weer goed te zetten en de breuk te herstellen. Aangezien de capaciteit van het scherm maar klein was, waren de artsen genoodzaakt het apparaat op de hoogste stand in te stellen en de tijd van blootstelling te verlengen. De

hand die in de regel het meest aan de straling blootgesteld werd, was de linkerhand, omdat de artsen daarmee het aangedane lichaamsdeel van de patiënt onder de stralingsbron hielden.

Eind 1956 verhuisde dokter Nevado naar Badajoz om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Hij werd afgevaardigd naar het Militair Hospitaal van Badajoz, waar hij aan het hoofd stond van de afdeling Traumatologie. Hij bleef radioscopie gebruiken om fracturen te zetten, vreemde lichamen (dit is een gebruikelijke medische term) te verwijderen en diverse andere ingrepen te verrichten. Aan het einde van zijn dienstplicht trad hij in dienst bij het Gezondheidscentrum van de Sociale Verzekering van Badajoz, waar hij tot 1962 bleef.

Daar bleef hij overvloedig met röntgenapparatuur werken voor directe radioscopie bij operaties.

Eerste symptomen van de ziekte in 1962

In de maand december van 1962 trouwde hij met Consuelo Santos Sanz, afgestudeerd in filosofie en letterkunde. Zij is tevens operatieverpleegkundige. Hij had haar enkele jaren daarvoor leren kennen in het ziekenhuis “Marqués de Valdecilla”. Mevrouw Santos is getuige dat de handen van haar man herhaaldelijke blootgesteld werden aan röntgenstraling in omstandigheden met onvoldoende bescherming. Zij herinnert zich dat de eerste symptomen, van wat later chronische radiodermatitis bleek te zijn, al aanwezig waren bij het huwelijk: verlies van beharing aan de dorsale kant van de vingers en enkele kleine gebieden van

hyperpigmentatie en erytheem (rode vlekken op de huid).

Ook dokter Isidro Parra, universitair docent dermatologie, die dokter Nevado leerde kennen in 1963, herinnert zich goed dat hij in die tijd al laesies had die passen bij langdurige blootstelling aan röntgenstraling.

Na het huwelijk vestigde dokter Nevado zich in Almendralejo (Badajoz). Van 1962 tot 1980 werkte hij als medisch directeur en hoofd van de Algemene Chirurgie en Traumatologie in het ziekenhuis “Nuestra Señora del Pilar” van Almendralejo, waargenomen door religieuzen van de Orde der Mercedariërs. Ondanks het feit dat hij meer voorzorgsmaatregelen nam en hij, zodra dat mogelijk werd, de “bal van Siemens” verving door apparaten met een grotere veiligheid, namen de afwijkingen op

de handruggen en de vingers toe. Het erytheem (roodheid) veranderde in hyperkeratotische plaques (de huid wordt overdreven dik) en wratachtige laesies, in klein haarden en verspreid, altijd sterker op de linker handrug en dan met name op de zijkanten van de vingers, en tevens zweren van verschillende afmetingen.

In het jaar 1980 stopte hij met werken in het ziekenhuis “Nuestra Señora del Pilar” van Almendralejo. Vanaf die tijd werkte hij, behalve voor zijn privé cliëntèle, voornamelijk in het Gezondheidscentrum van de Sociale Verzekering in Zafra (Badajoz).

Toenemende functionele beperkingen van de handen

Vanaf 1982 veroorzaakten de laesies behoorlijke last en scherpe pijn bij aanraking. Tegelijkertijd merkte hij verlies van het gevoel op en moeite

om de vingers te bewegen, zowel door de pijn bij aanraking als door het buigen van de vingers.

Zuster Carmen Esqueta Cabello, religieuze van de Orde der Mercedariërs, die hem regelmatig assisteerde bij operaties, merkte op met welke moeite dokter Nevado sommige instrumenten hanteerde vanwege de pijn. Zij herinnert zich ook dat hij door de pijn zijn handen niet kon wassen met desinfecterende middelen en borsteltjes, zoals chirurgen dat doen vóór een operatie. Daarnaast trekken ze rubberhandschoenen aan met talkpoeder van binnen. Dokter Nevado kon in die periode ook geen talkpoeder meer verdragen omdat het zijn wonden irriteerde en daarom trok hij onder de rubberhandschoenen eerst gesteriliseerde handschoenen van linnen aan, zodat hij die van rubber zonder talkpoeder aan kon doen.

De klachten werden zo sterk in 1984 of 1985, dat hij van elke serieuze operatie moest afzien en het enige wat hij nog kon doen waren consulten en kleine verrichtingen, waar de strenge ontsmettingsvoorschriften van de operatiekamer niet van toepassing zijn.

Unanieme diagnose: chronische radiodermatitis

Gezien het voortschrijden van de afwijkingen, werd dokter Nevado bezorgd voor de toekomst van zijn handen, en vertelde wel eens aan zijn vrouw dat hij mogelijk genoodzaakt was huidtransplantaties te laten doen aan de vingers en de handen. Op informele wijze raadpleegde hij enkele dermatologen, vrienden van hem die aan de universiteit doceerden, over de toestand van zijn handen. De unanieme diagnose was dat hij leed

aan chronische radiodermatitis en dat er geen genezende behandeling voor bestond. Er kon alleen aan symptoombestrijding gedaan worden, zoals het verzachten van de huid met vaseline of de wonden bedekken met huidtransplantaten.

In 1992 hebben verschillende dermatologen die aan de universiteit doceerden, het bestaan van verschillende zweren aan de handen vastgesteld. Welke het meest opviel, was een grote uitgestrekte zweer van maximaal 2 cm doorsnede op de rug en zijkant van de middelvinger van de linker hand, met ontsteking aan de randen, samen met kleinere zweren, afgewisseld door hyperkeratotische plaques op een gehyperpigmenteerde en schilferende huid.

Alle geraadpleegde specialisten stemmen overeen dat het om een kwaadaardige huidtumor ging:

feitelijk kenden zij allemaal de ziektegeschiedenis van dokter Nevado en men had er geen twijfels over. Dit was het onvermijdelijke gevolg van het langdurige ontwikkelingsproces van de chronische radiodermatitis. De ziekte had zich tot en met de meest erge en onomkeerbare fase ontwikkeld. In dit soort gevallen is het klinisch oordeel van diverse specialisten, met zorgvuldige bestudering van de differentiële diagnose, volledig zeker.

De volgende stap in het pathologisch proces is metastasering, middels de lymfeklieren, met het risico te overlijden. In dat geval is de enige remedie amputatie van de aangedane hand of zelfs van de hele arm.

Op voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá

In de eerste week van de maand november van 1992 had dokter

Nevado een afspraak op een Ministerie in Madrid. Nadat de ambtenaar die hem te woord stond, hem de gevraagde informatie had gegeven, lette hij op zijn handen en vroeg hem de oorzaak van de huidafwijkingen. Dokter Nevado vertelde hem dat het een ongeneeslijke en progressieve beroepsziekte was. De ambtenaar heeft hem toen aangemoedigd de hulp van God te zoeken en overhandigde hem een prentje van de zalige Josemaría Escrivá, waarbij hij hem voorstelde dat hij zijn genezing aan de Heer door tussenkomst van de zalige zou vragen.

Zodra hij het prentje ontving, begon dokter Nevado te vragen voor de genezing van zijn handen. Enkele dagen later, op 12 november 1992, reisde hij voor zijn werk naar Wenen en hij raakte erg onder de indruk dat hij daar in meerdere kerken die hij

bezocht, prentjes aantrof van de zalige Josemaría.

Genezing zonder wetenschappelijke verklaring

Een paar dagen nadat hij begonnen was te vragen om de genezing van zijn handen, merkte hij de eerste tekenen van verbetering op. In ongeveer 15 dagen was er een volledige regressie van de afwijkingen. Er was iets gebeurd dat duidelijk onverklaarbaar is voor een ziekte die dertig jaar geleden was begonnen en die zich tot dan toe in een continu proces had ontwikkeld.

Zijn vrouw merkte ook de verrassende en snelle verbetering van de afwijkingen op. De diepe zweren groeiden dicht en de hyperkeratotische plaques verdwenen. Dokter Nevado hoefde haar niet meer te vragen de gazen te vernieuwen.

De last die hij had – de scherpe pijn door de minste aanraking en de veranderingen in het gevoel – namen vanzelf af en de functionele beperkingen verdwenen. Vanaf de maand januari 1993 kon hij weer in alle normaliteit allerlei soorten operaties uitvoeren.

De genezing is tot op de dag van vandaag stabiel en is goed te zien bij onderzoek van de handen.

Samenvattend

De getuigenis van de hoofdpersoon en de andere getuigen die op de hoogte waren van de afwijkingen, waaronder dermatologen en radiotherapeuten, tonen duidelijk aan dat dokter Nevado leed aan chronische radiodermatitis van de handruggen en vingers. Het ziekteproces duurde al zo'n dertig jaar aangezien de eerste symptomen dateren van 1962. Met het voorbijgaan van de jaren was hij door deze

ziekte genoodzaakt zijn werk als chirurg te beperken en zijn beroepsactiviteiten te concentreren op het doen van spreekuren.

Het verband dat bestaat tussen de ernstige huidafwijkingen en de langdurige blootstelling aan ioniserende straling is overduidelijk bewezen.

De beroepsziekte chronische radiodermatitis is een nauwkeurig omschreven ziektebeeld, dat vooral traumatologen en radiotherapeuten kregen die hun werk deden in de tijd dat er nog geen röntgenapparatuur was met de bescherming van tegenwoordig. Het betreft een afwijking met een langzaam, chronisch en progressief beloop, dat nooit spontaan in regressie gaat en waarvoor geen genezende behandeling bestaat. In de laatste fase, als er kwaadaardige zweren zijn, is alleen chirurgische

verwijdering effectief – amputatie van de kwaadaardige gebieden – om uitzaaïing elders te voorkomen.

Daarom is het niet alleen verrassend, maar ook medisch onverklaarbaar, dat de handen van dokter Nevado, na 30 jaar ontwikkeling van chronische radiodermatitis, en na het inroepen van de voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá eind november 1992, zijn genezen.

Zo verklaart hij het in zijn getuigenis als genezen persoon: «Precies zoals de genezing van mijn radiodermatitis is verlopen vertel ik het hier. Ik was erg bang dat er uitzaaïingen zouden zijn, wat de prognose zeer slecht zou maken, maar dat is niet gebeurd. Wat er eenvoudigweg gebeurd is, is dat de radiodermatitis genas en dat ik het alleen maar kan toeschrijven aan de bemiddeling van de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer».

Met inachtneming van de getuigenverklaringen en de verzamelde documentatie, heeft de Medische Raad van de Congregatie voor de Heiligverklaringen unaniem de volgende diagnose gesteld: «kwaadaardige ontaarding van chronische radiodermatitis in de derde graad, in een onomkeerbaar stadium».

Ditzelfde Vaticaanse orgaan heeft, door af te gaan op de ernstgraad waarin de ziekte zich bevond, verklaard dat de prognose zeer slecht (infaust) was.

De volledige genezing van de laesies, die in nog geen 15 dagen heeft plaatsgevonden en die bevestigd is door objectief onderzoek van de patiënt in 1992, 1994, 1997, werd door de Medische Raad als zeer snel, volledig en duurzaam verklaard. Indien dus een spontane genezing van kwaadaardige chronische

radiodermatitis niet vanuit biologisch oogpunt verklaard kan worden en nog nooit in de medische literatuur is beschreven, concludeert de Raad dat het geval van dokter Manuel Nevado Rey wetenschappelijk onverklaarbaar is.

Op dit moment woont dokter Manuel Nevado in Almendralejo (Badajoz) en werkt hij als algemeen chirurg in het Gezondheidscentrum van de Sociale Zekerheid van Zafra.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/uitgebreid-verslag-over-de-genezing/> (11-3-2026)